

דין דנשיא דורנו נצח!

ויהי בשלושים שנה

גם ב"חידוש הישנות" גופא ישנם חילוקי מדריגות. כאשר עובר מספר מסויים של שנים - עשר, עשרים שנה וכדומה - מהמאורע, אזי ישנם המשכה ושינוי גדולים יותר, שלא בדומה להמשכה והתחדשות שבכל שנה.

וע"ד דאיתא במשנה: בן עשרים שנה, בן שלושים שנה, בן ארבעים וכו', שבכל עשר שנים מתחדש דבר חדש. ואפשר לומר הטעם ע"פ המבואר בפרדס, שהכל נקבע בסדר של עשרה, כנגד עשר הספירות, וכן הוא גם בענין זה.

ובפרט שבהמספרים דעשר גופא הרי זה שלושים שנה, וע"ד ביאור הצ"צ על הפסוק "ויהי בשלושים שנה", שהוא כנגד עשר כלים, עשר אורות פנימיים ועשר אורות מקיפים - שהם כללות הכל.

מזה מוכן, שבשעה שנשלמים שלושים שנה מהגאולה, נמשכת המשכה חדשה בענין הגאולה, נעלית יותר וכללית יותר מקודם לזה.

משיחת ש"פ קרה, מבה"ח תמוז, תשי"ז

ת ג ת ב ת

שיחות, אגרות ויומנים
בענינא דיומא

גליון קמ

יו"ל לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

ועש"ק פ' מקץ, ה'תשע"ז
מאה וארבע-עשרה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר
יוצא-לאור עלידי

והתלמידים השלוחים
ישיבות תומכי-תמימים ליובאוויטש באה"ק

הצטרפות לרשימת תפוצה:
BeitChayeinu@gmail.com
להקדשות: +972-7-95742151

זה כבר ל"ה שנה שכ"ק מו"ח אדמו"ר נמצא עמנו ובתוכנו "יתיר מבחיוהי" ומשנה לשנה הולך ומוסיף בחיותו ופעולתו בעלמא דינ!

גשמי, אשר עם היותו גוף קדוש, ועד לקדושה שהיא בבחי' קודש הקדשים, ישנם סוכ"ס ההגבלות דגוף גשמי, ולדוגמא: כאשר הגוף מתעייף - חייב לנוח מלימוד התורה, מנתינת הצדקה, וכיו"ב;

משא"כ לאחר ההסתלקות - הרי מכיון שאינו מוגבל בהגבלות הגוף, הרי עבודתו ופעולתו היא באופן תמידי,

הן בעולם האמת - שעוסק תמיד בלימוד התורה וקיום המצוות (כפי ששייך קיום המצוות בעולם האמת),

והן "בוה העולם המעשה" - שהרי "זרעו בחיים", תלמידיו-שלוחיו שלומדים תורה ומקיימים מצוות בכחו ובשליחותו, "שלוחו של אדם כמותו", "אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו", וככל שהולכים ומוסיפים בלימוד התורה וקיום המצוות - הולך וניתוסף הגילוי ד"הוא בחיים", כולל - להשפיע ברכות ולפעול ישועות והצלחות לעדת החסידים ולכל בני", וכל ענינים אלו - "יתיר מבחיוהי".

ונמצא, שלמרות העובדה שכבר עברו ל"ה שנה מהסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר - ח"ו לומר שזה כבר ל"ה שנה שאינו נמצא בינינו, רחמנא ליצלן מהאי דעתא !!

ההיפך - הוא הנכון: זה כבר ל"ה שנה שכ"ק מו"ח אדמו"ר נמצא עמנו ובתוכנו "יתיר מבחיוהי", ומשנה לשנה הולך ומוסיף בחיותו ופעולתו בעלמא דינ, היינו, שנעשה יותר פעיל ופעולתו היא ביתר חיות ("ער וערט לעבעדיקער און מער אקטיוו"), באופן ד"מעלין בקודש".

וכפי שמבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר בהמשך ההילולא שלו - שהלשון "אסתלק" מורה על המשכה וגילוי באופן נעלה יותר, ומזה מובן גם בנוגע לענין ה"הסתלקות" - שנמשך ומתגלה באופן נעלה יותר, "יתיר מבחיוהי"!

ובאותיות פשוטות:

כל מציאותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר היא - ליובאוויטש! אין זו מציאות של איש פרטי, כי אם, מנהיגה של תנועת ליובאוויטש, חיי רוחו, שעליהם מסר את נפשו במשך כל ימי חייו בעלמא דינ!

ובכן, מציאות זו - תנועת ליובאוויטש - חיי וקיימת, אשר, זוהי המשמעות ד"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", ואדרבה - "יתיר מבחיוהי", מכיון שתנועת ליובאוויטש - חיי רוחו - הולכת ומתפתחת ביתר שאת וביתר עוז, "מעלין בקודש", "מוסיף והולך"!

ע"פ האמור ש"הוא בחיים" - לא נשתנה מאומה לאחר ההסתלקות

חיי הצדיק, כאמור, אינם חיים בשריים, כי אם חיים רוחניים, ובוה גופא - אמונה יראה ואהבה.

ובכן, לימודו של הצדיק בפרטי הענינים דאמונה יראה ואהבה, וההתבוננות בעומקם של דברים - שהם מהווים יסוד לכללות עבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות - הרי זה ע"י הספרים.

ומכיון שכן, נמצא, שספריו של הצדיק, שבהם למד והתפלל, הם חיותו ממש!

וכשמדובר אודות מנהיג ישראל, מנהיגה של תנועת ליובאוויטש

נוסף על כל האמור לעיל אודות שלילת הטענה של ירושה, מכיון שהספרי' לא היתה רכוש פרטי, כי אם, רכוש של תנועת ליובאוויטש, בבעלותה של "אגודת חסידי חב"ד" - יש לגשת לכל הנושא מנקודת-מבט עמוקה יותר:

איתא בגמרא: "יעקב אבינו לא מת . . מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". וכן הוא בנדר"ד, שאע"פ שעברו ל"ה שנים מהסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, מ"מ, מכיון ש"זרעו בחיים" - חסידים שלומדים את תורת החסידות שלו, וממלאים את תקנותיו - הרי "הוא בחיים".

[וכן ילך וימשך כל זמן ש"זרעו בחיים" - עד ביאת משיח צדקנו, ועאכ"כ לאחר ביאת משיח צדקנו, כאשר יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", הרי בודאי שימשיכו ללמוד את תורת החסידות שלו, ימשיכו ללכת "בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נצח סלה ועד", שכן, ביחד עם זה שילמדו תורה מפי משיח צדקנו, "תורה חדשה מאתי תצא", ילך כל "חסיד" עם ה"רבי" שלו, ואנו כולנו, וכל אחד מאתנו - נלך עם ה"רבי" שלנו, נשיא דורנו, אשר גם עתה "הוא בחיים".]

ומובן, ש"הוא בחיים" פירושו - "חיים" כפשוטם, בעוה"ז הגשמי, למטה מעשרה טפחים, שכן, ענין זה ("הוא בחיים") מבואר בגמרא בתור מענה על השאלה "וכי בכדי ספרו ספדו וחנוטו חנטייא כו" כלומר, הגמרא יודעת שישנם הטוענים שהי' ענין של הסתלקות, לוי', אמירת קדיש וכו', ובמילא, אינו נמצא בעוה"ז הגשמי; ועל זה פוסקת הגמרא ומכריזה שידעו כולם שלאמיתתו של דבר "לא מת", אלא "הוא בחיים"!

יתירה מזה:

לא זו בלבד שגם לאחר ההסתלקות "הוא בחיים", אלא עוד זאת, שלאחרי ההסתלקות נמצא בעלמא דינ, "הוא בחיים", יותר מכמו שהי' לפני ההסתלקות - כדברי הזהר: "צדיקא דאתפטר אשתכח ככולהו עלמין יתיר מבחיוהי", וכפי שמבאר אדמו"ר הזקן באגה"ק ש"גם בוה העולם המעשה (לא רק בעולמות העליונים) אשתכח יתיר", "יתיר מבחיוהי".

וטעם הדבר - כפי שמבאר שם בפשטות:

"חיי הצדיק אינם חיים בשריים, כי אם חיים רוחניים, שהם אמונה ויראה ואהבה", ולכן, "בהיות הצדיק חי על פני האדמה היו שלשה מדות אלו בתוך כלי ולבוש שלהם, בבחי' מקום גשמי, שהיא בחי' נפש הקשורה בגופו", כלומר, שמוגבל בהגבלות של גוף

מעמנו וראו

ש"פ מקץ החשמ"ט

המעלה דקביעות יום שמיני דחנוכה בשנה זו מהענינים העיקריים דחנוכה - חנוכה המזבח והמקדש, כמודגש בקריאת התורה דימי חנוכה בפרשת הגשיאים שהקריבו לחנוכה המזבח והמשכן.

ועילוי מיוחד בקביעות שנה זו, שימי חנוכה מתחילים ביום ראשון בשבוע - כפי שהי' בחנוכה המשכן, שיום הראשון לחנוכה (יום שמיני למילואים) הי' "ראשון למעשה בראשית", יום ראשון בשבוע.

וכמדובר כמ"פ שאף שקביעות כל המועדים תלוי' בימי החודש (כ"ה בכסלו, הקשור עם יום הראשון דחנוכה המזבח), מ"מ, ניתוסף עילוי מיוחד מצד התאמת הקביעות גם בימי השביע - כפי שמצינו במדרש בנוגע לספח"ע, ששלימות הענין ד"שבע שבתות תמימות תהינה" הוא כשהל פסח בשבת, שאז מתחילין לספור במוצאי שבת, יום ראשון בשבוע. "ואז הן תמימות כששת ימי בראשית", ודוגמתו בנדר"ד, שכאשר יום ראשון דחנוכה (כ"ה בכסלו) חל ביום הראשון בשבוע (כמו יום ראשון דחנוכה המזבח בפעם הראשונה), אזי נתוסף תמימות ושלימות בכל ימי חנוכה.

זאת ועוד: אפילו במקרה ששייך בו ענין של ירושה – לא יכול אף א' לקחת בעצמו דבר-מה. כדי לחלק ירושה – יש לכנס "בית-דין", לערוך "שומא" כדי לדעת את ערכה ושווי של הירושה, ורק אז יכולים לגשת לבצע את חלוקת הירושה בהסכם כל היורשים כו'.
ובנדוד: צוואה אודות חלוקת ירושה – לא היתה נולא יועיל מאומה אם מישהו ינסה לזייף ולהמציא איו-שהיא "צוואה" בקשר לחלוקת ירושה, ואכן, במשך כל ל"ה השנים מאז הסתלקותו, נשארו כל הספרים והכתבים כו' כפי שהיו מקודם, ללא כל שינוי!
ומכיון שכן, כיצד שייך לקחת דבר-מה בלי רשות – אפילו אם יש זכות תביעה של ירושה, ועאכ"כ בנדוד, שמלכתחילה אין מקום לענין של ירושה כלל וכלל, כנ"ל בארוכה.

– הרי זה באופן ד"הוא בחיים", ע"ז ש"זרעו בחיים", ובמיוחד – ע"י הספרים שהשתמש בהם.
ומכיון שכן, כיצד יתכן שמישהו יעזי להכנס שלא ברשות לדירה שבה התגורר כ"ק מו"ח אדמו"ר ולקחת משם דבר-מה, ובפרט – לקחת ספר, אשר, ספר זה הוא חלק מחייו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, בעבר, בהוה, ובעתיד, עד סוף כל הדורות (שהרי "זרעו בחיים", כנ"ל), ובמילא, לקחת ספר משמעותה – לקחת חלק מחייו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ("אפגעירסן א שטיק לעבן פון רביץ דער שווער"), רחמנא ליצלן! וכל מי שלקח ספר של כ"ק מו"ח אדמו"ר (שלא ברשות) – הרי בכל רגע ורגע שאינו מחזירו, גורם לענין של "לוי"... רחמנא ליצלן!

מעצמו וראו

ש"פ מקץ ה'תשמ"ט

קביעות יום שביעי לחנוכה ביום השבת איתא במדרש: "ביום השביעי נשיא לבני אפרים וגו' מניין שיום השבת ה', לפי שכבר אמרנו אותו יום שהתחילו הנשיאים יום ראשון ה', מכאן את למד שיום ז' להקריבה שבת ה', שלא תאמר היאך חלל את השבת, והלא אין קרבן יחיד דוחה את השבת וזה הקריב בשבת, אמר הקב"ה, לא על פיו עשה, שאני אמרתי למשה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את קרבנם לחנוכה המזבח, בלא הפסק יקריבו זה אחר זה.

וכמ"ש לפנ"ז: "בכל מקום אין קרבן יחיד דוחה את השבת, וכאן קרבן יחיד דוחה את השבת, הא למדנו כמה קרבן נשיאים חביב לפני הקב"ה".

וע"פ האמור לעיל, מובן, שכאשר יום השביעי לחנוכה (שבו קורין "ביום השביעי נשיא לבני אפרים וגו'") חל ביום השבת – מודגשת יותר החביבות דקרבת הנשיאים (כללות הענין דחנוכה המזבח) ע"ז שנשיא אפרים הקריב קרבנו ביום השבת.

תשתפכנה ספרי קודש בראש כל חוצות

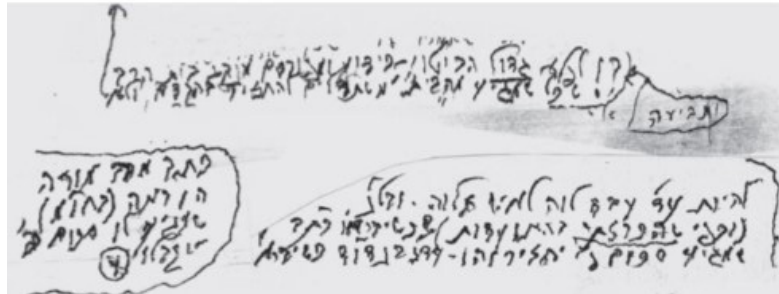
מכירתם של הספרים, ספרים כאלו, אשר, כ"ק מו"ח אדמו"ר מסר את נפשו לרכוש אותם עבור ספריית ליובאוויטש!
וכמה פרטים בדבר:

לכל לראש – עצם הביוון שבמכירת הספרים, שכן, מדובר אודות ספרים שכ"ק מו"ח אדמו"ר התייגע רבות להשיגם, והיו יקרים אצלו ביותר, עד כדי מסירות-נפש; עם ספרים אלו – מתרוצצים ב"שוק" של מוכרי הספרים, ומכריוזים: "זשיד דאוואי גראָשי"... על ספרים אלו – מכריוז זה שמביא את הספרים למכירה – יש לשלם ביוקר, שכן, מלבד הערך של הספרים כשלעצמם, יש להם חשיבות מיוחדת
המשך בעמוד 11 <<<

הפעולה של לקחת הספרים כשלעצמה, מחווייה לעומת המטרה והתכלית – מכירתם של הספרים בראש כל חוצות לשם צבירת הון!
כאשר חילקו את הספרים של אדמו"ר הצ"צ או אדמו"ר מהר"ש בין היורשים – לקחו אותם היורשים על מנת ללמוד בהם, ושמרו עליהם בתור דבר הכי יקר, כראוי לספר שקיבלו בירושה מאדמו"ר הצ"צ או אדמו"ר מהר"ש וכיו"ב;

אמנם, בנדון-דין, נוסף לכך שאין כאן ענין של ירושה, מכיון שהספרים שייכים לספריית ליובאוויטש, הרי עוד זאת, כל המטרה והתכלית של זה שלקח את הספרים אינה אלא כדי לצבור הון ע"י

כאשר החלה פרשיית גניבת הספרים מספרייתו של כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע, ונודע ברבים שהספרים שייכים לספריית ליובאוויטש, הפסיק מיד אחד הסוחרים את מכירתם אך כתב לכ"ק אדמו"ר בלשון של תביעה שכ"ק אדמו"ר ישלם לו את ההפסד מדמי התיווך שהיה צריך לקבל ממכירת הספרים.

מענה כ"ק אדמו"ר:

? ! לפלא גדול הביטוי [תביעה] – כידוע ומפורסם מנהג בית הרב שכל שמגיע מה"בית" – משתדלים להחזיר בהקדם, ולא להיות ע"ד [על דרך] עבד לזה לאיש מלוה. ובל"ג [ובלי נדר], – (וכפי שהכרזתי בהתועדות) שכשיביאו כתב שמגיע סכום פ' [לונג] יחזירוהו – ע"ז בנדוד [על דרך זה בנידון דידן] כשיביא כתב מרב מורה הוראה (בחור"מ [בחושן משפט]) שמגיע לו סכום פ' [לונג] – יקבלו.

שום דבר, לא רב ולא מלכי מזרח ומערב, עם כל הרבנים, ועם כל הענינים, אינם יכולים ללכת נגד השולחן ערוך, ולא יכולים לעשות ולא יעשו מאום - נגד נשיא דורנו

וכן יהי' גם כאן בוודאות, אשר יחזירו את הדברים שלקחו, ואלו שכבר החזירו תבוא עליהם ברכה, והדברים אשר מצד סיבות שונות ומשונות עוד לא החזירו, ובפרט שראו, כאמור, בעיני בשר, שבזמן שרק החליטו במחשבה להחזיר, נהי' הטבה במצב הבריאות כפשוטו, וראו את זה בעיני בשר.

ישנם חכמים שעושים ההיפך ממה שכתב הרמב"ם, שמסביר אשר בבני ישראל לא שייך "מקרה נקרה". [וכאן] אין זה "מקרה נקרה", ראו בעיני בשר את מה שקרה באותו זמן, ולא רק פעם אחד כי אם כמה פעמים, הנה ודאי הוא אשר ילמדו מוסר, ומהמוסר יבוא זה לידבר נעים, "אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא", אשר יחזירו בהקדם הכי אפשרי את כל הענינים אשר עוד לא החזירו, והקב"ה ישלח את ברכתו, שתהי' בריאות אמיתית וקרובה, ולאחר שיחזירו עוד יותר תהי' הרפואה ביתר שאת, ויהי' להם אריכות ימים ושנים טובות.

ובטח לא יגררו בזה שום יהודים, כי כזוה נוגע לכ"ק מו"ח אדמו"ר, הנה שום עורך-דין ולא רב ולא מלכי מזרח ומערב, עם כל הרבנים, ועם כל הענינים, הנה אינם יכולים ללכת נגד השולחן ערוך, ולא יוכלו לעשות, ולא יעשו מאום נגד נשיא דורנו, אשר ענינו הוא כפי שאמר ונדפס בליקוטי דיבורים אשר פעל אצל אביו אשר נשיאותו תהי' בחסד וברחמים, וכן תהי', וככה יפעול אשר כל הדברים יחזרו לתיקונם בדרכי נועם ובדרכי שלום.

כאשר נשמעת טענה שחסידי חב"ד אינם פעילים
 ואינם עוסקים בעניני יהדות כדבעי
**הנה לכל לראש צריכים לדעת
 שטענה זו אין לה שחר!**

וההוראה היא - שלמרות כל מה שעשו ופעלו
 אין זה "כדבעי לי' למיעבד"!

בא' ממכתביו אודות הרדיפות והטענות נגד החסידים כו' - כותב אדמו"ר הזקן: "נתתי שמחה בלבי מעת אשר שמעתי שהם (המנגדים) מגמגמים בשקרים גדולים יותר מכפי שהדעת טועה... אשר כל השומע יצחק להם, וכל בית ישראל מקטן ועד גדול מכירים כי שקר בימינם כו", ומסיים: "אי לזאת שישו ושמהו בה' כו".

אמנם, לכאורה נשאלת השאלה: אם זוהי טענה שאין לה שום יסוד כלל - כיצד יתכן שתתי' טענה כזו, הרי אמרו חז"ל "אין אדם נחשד בדבר אא"כ כו"?!
 דוגמא לדבר:

ידוע שבין הטענות שהיו נגד רבינו הזקן בעת המאסר, היתה טענה שרצונו להיות מלך בישראל, ובמילא, הרי זו מרידה במלכות! ועד כדי כך, שכאשר הרופא מצד הממשלה בחן את רבינו הזקן, הביע את דעתו, שמבחינן אצלו צמאון ותשוקת הלב לדבר שלעולם לא יוכל להשיגו - דבר שחיקן את החשד שרצונו להיות מלך.

רבינו הזקן, טען, כמוכח, שזהו דבר שאין לו שחר, כשם שהוכיח את צדקתו בנוגע לשאר הטענות אודות עניני יהדות, נוסח התפלה, וכיו"ב. אמנם, ידוע הסיפור והביאור של כ"ק מו"ח אדמו"ר - שטענה זו הי' לה יסוד מצד פנימיות הענינים:

עבודתו של רבינו הזקן היתה באופן של "יחוד נפלא" עם ספירת המלכות, שענינה - "מלכותך מלכות כל עולמים", ובמילא, ראה הרופא שיש בלבו תשוקה וצמאון לענין המלכות, להתנהג כמלך בישראל, אלא שלא מצא ידיו ורגליו מהי המשמעות של "מלכות" ו"מלך" אצל רבינו הזקן! ועד"ז מובן גם בנוגע לטענות נגד החסידים כו', שעם היות שאין שחר לטענות אלו, מ"מ, צריך להיות איזה יסוד לדבר:

כאשר נשמעת טענה שחסידי חב"ד אינם פעילים, אינם עוסקים בעניני יהדות כדבעי - הנה לכל לראש צריכים לדעת שטענה זו אין לה שחר! מאז י"ט כסלו הראשון, שאז התחיל הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", עוסקים בהפצת המעיינות חוצה, ועד עתה עסקו ופעלו עולם ומלואו!

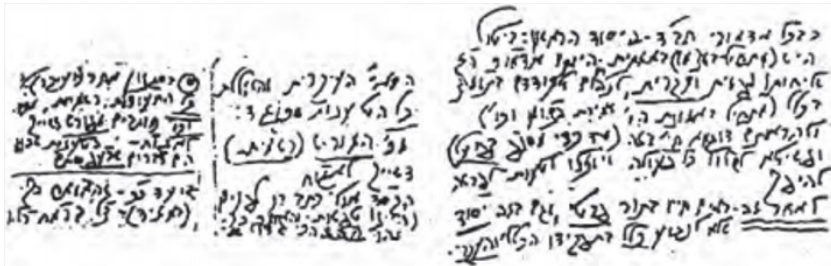
אמנם, ביחד עם זה, עצם העובדה שנשמעת טענה כזו מצדם של הטועים, מהוה הוכחה ש"יש בו" משהו מטענה זו, כאמור, "אין אדם נחשד אא"כ כו".

וענין זה צריך להיות מובן לכאור"א מישראל, כלומר, דבר הגלוי, ולא דבר נסתר ונעלם, שאז אינו שייך אלא למי שיש לו עסק בנסתרות... המשך בעמוד 9 <<<

היותו אדמו"ר ה"ז שליחותו נפשית ועקרית

באחת מההזדמנויות שדיבר המזכיר הרה"ח חיים יהודא שי' קרינסקי עם כ"ק אדמו"ר בענין משפט הספרים, תוך כדי הדבור בע"פ, מסר לו כ"ק אדמו"ר כמה עמודים בכתב יד קודשו בקשר לענינים שדיבר. הסיבה לכך בפשטות היתה, שמפני חשיבות וחומר הענין לא רצה כ"ק אדמו"ר להסתמך על זכרונו של הרב קרינסקי בלבד, אלא שדבריו הקי' יהיו בכתב, כדי למונע טעות, וכדי שלא ישכח שום פרט. לפנינו כמה קטעים מעמודים אלו. פענוח הכתי"ק:

כבכל אדמו"ר חב"ד - היסוד הראשון: ביטול היש (מתחיל בעצמו) באמיתית. היותו אדמו"ר ה"ז שליחותו נפשית ועקרית, לנהלם ולעודדם בתומ"צ בכלל (מתחיל באמונת ה' שמירת השו"ע וכו') ולהראותם דוגמא חי' בזה (עד כדי מסנ"פ בפועל) ופשיטא לשלול כל פעולה שיוכלו לטעות לפרשה להיפך.

לאחר זה - באים חייו בתור פרטי וגם בזה יסוד שלא לנגוע כלל בתפקידו הכללי והעקרי.

הרבי התייחס בדבריו אלו לטענת הצד שכנגד, שטענו אשר כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע כתב אמנם שהספרי' שייכת לאגודת חסידי

חב"ד, אבל הי' זה רק "לפנים" מפני סיבה צדדית, אבל לא שבאמת התכוון לכך, ח"ו מלומר כן. וכ"ק אדמו"ר ממשך:

הראי' העיקרית והשוללת כל הטענות שכנגד: מכתב המוריש (רשמית) דשייך לאגו"ח. הקס"ד אולי כתב רק לפנים (היינו טיפשות - והאומר כך זהו חה"ש [חילול השם] הכי גדול ועד כ"כ - שהאומר כך (במזיד) - צריך להיות ברמ"ח ר"ל.

ובסגנון אחר (ועיקר): כל התעודות רשמיות, מכתבים וכו' כותבים מפורש דשייך לאגו"ח - הטענות שכנגד הם דברים שבע"פ סתם.

מעמנו וראו

ש"פ מקץ ה'תשמ"ט

המעלה והחשיבות של כל יחיד ויחיד מישראל תוכן החידוש בהקרבת הקרבן ביום השבת הוא - שעם היותו "קרבן יחיד", שהרי, "משלו הביא ולא שגבה משבטו", מ"מ, דוחה את השבת, כי "קרבן יחיד" זה הוא כמו "קרבן ציבור", וי"ל - להיותו עבור שבט שלם, וכחלק מחנוכות המזבח והמשכו עבור כלל ישראל.

וענינו בעבודה - שמציאותו של היחיד היא כמו מציאות הציבור כולו, כי, כל בני"י אחת מציאות אחת, קומה אחת שלימה", וע"פ הידוע שהעצם כשאתה תופס בחלקו אתה תופס בכלו, נמצא, שגם ע"י היחיד "תופסים" בהציבור כולו".

ולהעיר, שמצוינו בהלכה מעלתו של כל יחיד ויחיד מישראל בנוגע לדחיית שבת (ע"ד ובדוגמת שקרבן הנשיא, קרבן יחיד, דוחה שבת) - פיקוח נפש (של כל יחיד) דוחה שבת".

ומזה מובן גודל המעלה והחשיבות דכל יחיד ויחיד מישראל, ועד כמה צריך להשתדל גם ב"קרבנו של היחיד" בעבודה הרוחנית - "קרבן מלשון קירוב", הקירוב להקב"ה, לתורתו ומצוותיו כו' - הן בנוגע לעצמו והן בנוגע לזולתו, כולל גם שפעולתו עם הזולת נעשית לא ענין נוסף על עבודתו בעצמו, אלא שניהם ענין אחד, כי, הוא והזולת הם מציאות אחת, וחלק מהציבור דכל בני".

לחביבותא דמילתא, מובא לפנינו מכתב-מודעה שהופצה בין תלמידי הישיבה ב770 בימי המשפט. בה ניתן לראות את האווירה ששררה בין אנשי ובפרט הת' בימים ההם, לגרום נח"ר לכ"ק אדמו"ר לכפר על העגמ"נ וכו'. להלן פענוח המודעה:

בזאת תבחנו

חסידי חב"ד בארץ ובעולם כולו על משפחותיהם, אנשים נשים וטף, עוקבים בחרדה במתרחש לאחרונה בצפיה דרוכה לתוצאות הנצחון במשפט, ולבבות הכל נתונים בדאגה לבריאות כ"ק אדמו"ר שליט"א, כל כולם "לעשות משהו" בנדרן. המלחמה בעיצומה. בראש מלחמה ודאגה זו עומדים התמימים די בכל אתר ואתר שבראש מעייניהם טכוס עצות לגרימת נחת-רוח לכ"ק אדמו"ר שליט"א - שאולי ואולי יביאו הקלה כלשהי ויפיגו מעט את המצב המתוח והאיים.

הם, התמימים שיחיו, בכל פינה וישיבה בעולם, יוצאים חדשים לבקרים במשימות והחלטות טובות בהוספה בקודש בלימוד התורה

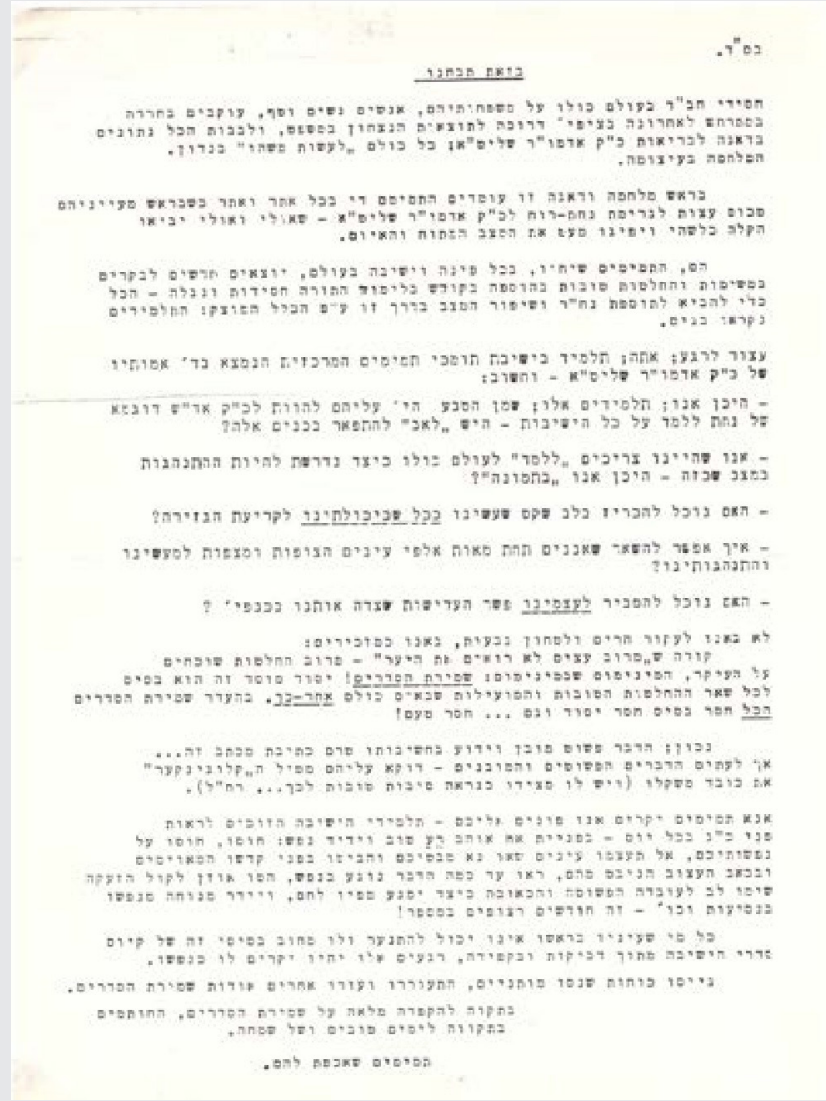
מעצמו וראו

הקשר והשייכות דנשיא אפרים לכל יחיד ויחיד מישראל ענינו המיוחד של אפרים מודגש בשמו - כמ"ש בפרשתנו - בטעם קריאת השם "אפרים" - ע"ש "הפרני אלקים", שהו תוכן הענין ד"פרו ורבו", הן כפשוטו, והן ברוחניות, כתגמם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכל יהודי צריך לעשות עוד יהודי, שמקורו להקב"ה, לתורה ומצוותיו, ועד שע"ז נעשה "ברי' חדשה", (כמו ב"פרו ורבו" כפשוטו).

ובזה מודגשת מעלתו והשיבותו של כל יחיד ויחיד מישראל - שכן, אע"פ שישינה מציאות של ציבור שלם, עד לשישים ריבוא מישראל וכו', מ"מ, ישנו החיוב והכוח ד"פרו ורבו", להוסיף עוד יהודי אחד, וע"ז ניתוסף בכל הציבור.

זאת ועוד: פעולתו להוסיף עוד יהודי אינה ענין נוסף על עבודתו בעצמו, אלא חיוב וזכות שלו - "הפרני" (הפרה אותי) דייקא, דמכיון שכל בני' הם מציאות אחת, הרי, פעולתו להוסיף עוד יהודי היא גם פעולה אחת עם עבודתו בעצמו.

ומכיון שאצל אפרים (ע"ש "הפרני") מודגשת מעלתו והשיבותו של כל יחיד ויחיד מישראל, עד שנחשב כמו הציבור כולו - לכן ההקרבה בשבת (קרבת יחיד שנעשה כמו קרבן ציבור) היתה אצל נשיא אפרים דוקא.

חסידות ונגלה - הכל כדי להביא תוספת נח"ר ושיפור המצב בדרך זו ע"פ הכלל המוצק: התלמידים נקראו בנים.

עצור לרגע, אתה, תלמיד בישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש המרכזית הנמצא בד' אמותיו של כ"ק אדמו"ר שליט"א - וחשוב:

- היכן אנו, תלמידים אלו, שמן הטבע היה עליהם להיות לכ"ק אד"ש דוגמא של נחת ללמד על כל הישיבות - היש "לאב" להתפאר בכנים אלו?

- אנו שהיינו צריכים "ללמד" לעולם כולו כיצד נדרשת להיות ההתנהגות במצב שכזה - היכן אנחנו "בתמונה"?

- האם נוכל להכריז בלב שקט שעשינו ככל שביכולתנו לקריעת הגזירה?

- איך אפשר להישאר שאננים תחת מאות ואלפי עינים הצופות ומצפות למעשינו והתנהגותינו? - האם נוכל להסביר לעצמינו פשר האדישות שצדה אותנו בכנפיה?

לא באנו לעקור הרים ולטחון גבעות, באנו כמזכירים:

קורה ש"מרוכב עצים לא רואים את היער" - מרוב החלטות שוכחים על העיקר, המינימום שבמינימום: שמירת הסדרים! יסוד מוסד זה הוא בסיס לכל שאר החלטות הטובות והמועילות שבאים כולם אחר-כך. בהעדר שמירת הסדרים הכל חסר בסיס חסר יסוד וגם... חסר טעם!

נכון: הדבר פשוט וידוע בחשיבותו גם טרם כתיבת מכתב זה... אך לעתים הדברים הפשוטים והמוכנים - דווקא עליהם מפיל ה"קלוגינקער" את כובד משקלו (ויש לו מצידו כנראה סיבות טובות לכך... רח"ל).

אנא תמימים יקרים אנו פונים אליכם - תלמידי הישיבה הזוכים לראות את פני כ"ג בכל יום - בפניית אח אוהב רע טוב וידיד נפשו: חוסר, חוסר על נפשותיכם, על תעצמו עינים שאו נא מבטיכם והביטו בפני קדשו המאוימים ובכאב העצום הניבט מהם, ראו עד כמה הדבר נוגע בנפש, הטו אוזן לקול הזעקה שימו לב לעובדה הפשוטה והכאובה כיצד ימנע מפיו לחם, ויידר מנוחה מנפשו בנסיעות וכו' - זה חודשים רצופים במספר!

כל מי שענינו בראשו אינו יכול להתנער ולו מחוב בסיסי זה של קיום סדרי הישיבה מתוך דביקות ובקפידה, רגעים אלו יהיו יקרים לו כנפשו.

גייסו כוחות שנסו מותניים, התעוררו ועורו אחרים אודות שמירת הסדרים. בתקוה להקפדה מלאה על שמירת הסדרים, החותמים בתקווה לימים טובים ושל שמחה.

תמימים שאכפת להם.

770 הגיעה הידיעה כעבור 40 דקות ש"דין נצח" לגמרי, ללא שום פשרות! מובן שאין לתאר את מה שקרה באותן שניות בזאל הקטן שלשם הגיעה הבשורה לראשונה

יומן חגיגי מתקופת "שבעת ימי המשתה", דחגיגת ה"דין נצח" בשנת ה'תשמ"ז - "ויהי בשלושים שנה!"

שכל הירידה היא עבור העלי' הבאה על ידה (וע"ד ירידת יוסף למצרים שהביאה עמה את העלי' הגדולה לאחמ"כ). ההוראה היתה כי באם הטענה היתה שאגודת חסידי חב"ד אינה פעילה ח"ו, הרי שיש להגביר את הלימוד בתורת רבותינו ביחיד וברבים, מתוך שמחה והתלהבות, הפורצת כל גדר, ובעיקר שירד למעשה והדברים יבואו לידי פועל בחיי היום יום.

לאחר השיחה כשעמד ללכת, הביט בחיך לעבר בחור שצעק בקול "עד מתי... כ"ק אד"ש עלה לחדרו, ובחוף המשיכו לרקוד ביתר שאת.

לתפילת ערבית ירד בשעה 5:20 (עורכי הדין הופיעו לתפילה). אחר התפילה נסע כ"ק אד"ש לביתו, במשך הזמן הספיקו להגיע עשרות מ"שלוחי כ"ק אד"ש" (ר' ש' קונין שרק לפני יום הגיע ל-770... ועוד) ובחזית בנין מס' 784 נתלה שלט גדול שהכריז "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו, דידן נצח!".

בשעה 9:30 החלה סעודה - התוועדות גדולה בבית הכנסת למטה על ידי הנהלת אגודת חסידי חב"ד, ואת בית הכנסת מילאו אלפי אנשים, מתושבי השכונה, בחורי ישיבות, אנ"ש מפזורות ארה"ב שהספיקו להגיע ל-770 ועוד רבים מאוד מאוהדי חב"ד. המנחה היה הרב דוד רסקין שי' מהנהלת אגודת חסידי חב"ד שעשה זאת בחן ובטעם רב. ראשון הנואמים היה המזכיר הרב יהודה קרינסקי שי' מגיבורי הפרשה שעמד על חשיבותו ההיסטורית של יום זה, שייקבע לדורות. הוא סיפר שהיתה לו הוראה

מכ"ק אד"ש (אחרי השיחה במנחה) להתקשר עם העו"ד ולומר להם "ווארט" מהשיחה שנאמרה היום, וכן להודות להם. העו"ד שהיו באסיפה, יצאו במיוחד, הוא אמר להם את הנקודה שכ"ק אד"ש הזכיר בשיחה בקשר לשיעור היומי בחומש וא' מהם ביקש למסור לכ"ק אד"ש "ווארט" משלו: על הפסוק "ונפשו קשורה בנפשו" - שראה זאת במוחש במהלך המשפט כמה כ"ק אד"ש היה קשור לעניין, אח"כ החלו לנגן ניגון שמח (דין נצח, וכך גם אח"כ, בין נאום לנאום) והקהל נעמד על השולחנות והחל לרקוד בהתלהבות. אשרי עין ראתה כל זאת...

הנאום הבא היה ר"א שם טוב שסיפר מהקורות בתחילת המשפט, כיצד שאלו העו"ד את כ"ק אד"ש על דעתו, וכ"ק אד"ש ענה שלדעתו כל דבר צריך להיות מלוּבש בכלי, בדרכי הטבע... כן סיפר על הוראות כ"ק אד"ש לעו"ד למקד הטיעון על מכתב מאדמו"ר הקודם אשר בכמה שורות כותב שהספריה היא רכושה של אגודת חסידי חב"ד, ואם כי הם התפלאו על דבר זה - בסופו של דבר התברר להם כמה נכונה היתה הוראה זו שבזכותה נדחו הרבה מטענות הצד שכנגד. אחריו דיבר ראש הישיבה הרב מרדכי מענטליק (חבר הנהלת אגודת ח) שכדרכו, קישר את ענין גאולת

יום שלישי שהוכפל בו כי טוב, יום הבהיר ה' טבת

בבוקר הגיעה הידיעה למזכיר הרב יהודה קרינסקי שי' (חבר הנהלת אגודת חסידי חב"ד) מבית המשפט שיש פסק ויבואו לקחת. ל-770 הגיעה הידיעה כעבור 40 דקות ש"דין נצח" לגמרי, ללא שום פשרות. מובן שאין לתאר את מה שקרה באותן שניות בזאל הקטן שלשם הגיעה הבשורה לראשונה. מיד יצאו התמימים לריקוד בחצר 770, ומאן דהוא כבר דאג להכין משקה. שם גם נעשו ה"קולע"ס הראשונים... חיש מהר נפוצה השמועה בכל המוסדות בשכונה אשר תלמידיהם החלו לנהור בהמוניהם ל-770, כאשר כל א' מתושבי השכונה אשר שמע הבשורה המשמחת הגיע לאוזניו - מצטרף אליהם. "מרכז התקשורת החב"די" עבד בקדחתנות ותוך דקות מספר כבר נודע הדבר בכל מרכזי חב"ד ברחבי תבל. מעגל הרוקדים על המדרכה שמול 770 התרחב, וכבר נאספו הכספים הראשונים לקניית "משקה" (א' מהגבירים החב"דיים נתן בתור התחלה \$1,000 ל"משקה") אחרי כחצי שעה הגיע המזכיר הרב קרינסקי שי' כשבידיו ארבעים וחמישה עמודי פסק הדין באנגלית. אם בתחילה לא היו כל הפרטים ידועים, הרי כעת, לאחר שהגיע המזכיר, נודע כי הניצחון היה מושלם ו"דין נצח" כפשוטו ממש! "שכונת קראון הייטס צהלה ושמחה", הטנקים סובבו ברחובות השכונה, משמיעים ברמקולים את "דין נצח" והכביש מול 770 כבר היה רטוב מה"משקה" שנשפך כמים... מאחת הפינות נשמע "קידוש של יו"ט", כולם מרוגשים ומנסים לחלק את רגשותיהם עם חבריהם, ואיש לרעהו נושק על לחיו. המזכיר הרחי"ק נכנס לחדרו של כ"ק אד"ש, וכשיצא, נכנס אחריו המזכיר ר"ב קליין, ואם כי לא היו ידועים הפרטים, על פניהם היתה נסוכה שמחה מיוחדת... הרמקול שבחזית 770 השמיע ללא הפסק את נעימת "דין נצח", אליו מצטרפת להקת פיאמנטה ור' א. ליפסקר שהמשיכו ללא הפסק במלאכתם זו עד השעה 7:30 בערב. א' מהרוקדים עלה על גדר 770 וכל הקהל עונה אחריו את הברכות: הטוב והמטיב, שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, והקריאה יחי אדוננו מורנו ורבנו, וכל הקהל ענה: "יחי". בינתיים 770 "על גלגלים", כאשר גם בפנים - למעלה ולמטה גוברים הריקודים, ברכות "מזל טוב"! "גוט יום טוב" נשמעות מא' לשני, והשמחה מרקיעה שחקים... כל מנגינה שהושמעה ע"י התזמורת הושרה על ידי הקהל על המילים "דין נצח".

ומי שלא ראה שמחה זו, לא ראה שמחה מימיו... ע"י המזכירות נודע שתפילת מנחה תתקיים למטה. והבימה (של חודש תשרי) הוקמה בזריזות.

בשעה 3:15 ירד כ"ק אד"ש לתפילת מנחה כשבית הכנסת למטה גועש ורועש בשאגות "דין נצח", הש"ץ התחיל "אשרי" במנגינה המושרת בכינוסי הילדים, וכל הקהל אחריו. קדיש במנגינת חג, וכמו"כ חזרת הש"ץ. לאחר התפילה נטל כ"ק אד"ש את סידורו ופנה לעבר הסטנדר השני (עם הרמקול) שהוכן (בסוף חזרת הש"ץ) במיוחד, ואמר שיחה שארכה כחצי שעה.

בשיחה ביאר כ"ק אד"ש את ההוראה הנלמדת מפרשת השבוע,

כל אלו שהכריזו זה עתה "דין נצח", בוודאי שכוונתם ב"דין נצח" היא - לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובמילא עליהם לדעת שכל מה שבא בהמשך לדין נצח הרי זה הניצחון דנשיא דורנו!

ולכן כאשר עושים פעולה מסוימת - לא ייתכן שהדבר ייעשה על דעת עצמו היינו שעומד ברשות עצמו ו"כל הישר (או כל ה'קרומקייט'...) בעיניו יעשה", ו"מי יאמר לו מה תעשה" - אלא "דין נצח", נשיא דורנו שבודאי ינצח בדרכי נועם ובדרכי שלום.

וכידוע הפתגם שאמר נשיא דורנו כמה פעמים: חסיד הוא פיקח, ובמילא, אינו ממתין ומנסה אולי אפשר באופן אחר, אלא, הולך לכתחילה בדרכם של רבותינו נשיאינו, ובדורנו זה - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

משיחת אור ל"ב טבת ה'תשמ"ז

הספרים לנכתב בלוח "היום יום" ביום זה, הוא דיבר בהתלהבות על מעלת "נשיא הדור" וסיים בברכת דין נצח. כן דיברו הרב י.ק. מארלאו, ראש הבר"צ ד"ק קראון הייטס; הרב ש. זלמן גוראריה; האחראי על הספריה ר' ש.ב. לוי; ר' ש. קונין ועוד. הרב משה העכט נשא דברים גם הוא, הציג לחבר ספר שייקרא מגילת ה' טבת (כמגילת י"ט כסלו שנכתבה בשעתו). לאחר הנאומים הוצאו השולחנות והספסלים ונוצר מקום רחב עבור הריקודים.

תזמורת פיאמנטה עבדה קשה במשך כל הלילה

כשאותה מחליפה בהצלחה רבה תזמורת א. ליפקר שהלהיבה עד אור הבוקר את אלפי החסידים ששמחתם הלכה וגברה בניצחון הגלוי - "יד החסידים על העליונה".

יום רביעי, ו' טבת

בשעה 2:15 נסע כ"ק אד"ש לאהל.

כ"ק אד"ש חזר בשעה 6:30 ונכנס לתפילת מנחה ומעריב (בואל למעלה) בשעה 6:40, לאחר התפילה הסתובב בהפתעה לעבר הקהל אשר תפס כל פינה אפשרית בבית הכנסת והחל לומר שיחה שארכה כ-7 דקות בערך. (באמצע השיחה נפתחה הדלת והריל"ג הכניס פנימה רמקול, כ"ק אד"ש סיבב פניו אל הרמקול, עצם את עיניו והמשיך לומר את השיחה - וכך נשמעו הדברים גם לעומדים בחוץ). בשיחה עורר כ"ק אד"ש על שילוח פ"נים בצירוף דמים לצדקה (במעטפות נפרדות), על-מנת להזכירם על הציון.

לאחר השיחה יצא כ"ק אד"ש מבית הכנסת וחזר מיד והוסיף: "כל הנ"ל קשור לאנשים נשים וטף, בנערינו ובזקנינו בכנינו ובכנותינו".

לאחר כמה דקות נסע לביתו.

בשעה 9:30 כבר מסודרים השולחנות ב-770 להתוועדות נוספת, שכעבור שעה נהפכת לגל סוער של ריקודי שמחה. כביום אתמול השולחנות והספסלים מוצאים, וברחבה שנוצרת בבית הכנסת נמשכים הריקודים בליווי התזמורת, עד אור הבוקר. על פניהם של הרוקדים ניתן לראות כי מאז הגיעה הבשורה - אמש בשעה 12:00 - עדיין לא עצמו עין. לפנות בוקר מגיעים לבית הכנסת האורחים הראשונים מאה"ק, ביניהם גם רבה הראשי של בני ברק הרב מ. לנדא שליט"א. הללו מצטרפים לקהל הרוקדים. רק בשעה 9:30 בבוקר מסיימת התזמורת את תפקידה...

יום חמישי, ז' טבת

לאחר קריאת התורה החל לנהור ל-770 קהל רב ומגוון, חסידים (מחוגים שונים) ואנשי מעשה וכו' וכו', והם יושבים כאו"א בדחילו ורחימו וכותבים פ"ג הנמסר מיד למזכירות. התכונה הרבה, והמזכירים עובדים בקדחתנות. 770 בכלל על הרגלים. כל אחד מתקשר לאנשים עצמם קשור הוא ב"מבצעים" ומקבל את שמם ושם אמם, המצרך המבוקש ביותר ביום זה הוא ה"דף הלבן" לתוכו נכנסים שמות ושמות ושמות... כמו"כ נכנסו שמותיהם של למעלה ממאה אלף ילדים הרשומים במרכז העולמי של "צבאות השם" בני. והאווירה מיוחדת במינה.

מהשעה 2:00 ואילך מתגורדים רבים מאנ"ש והת' סביבות פתחו האחורי של געה"ת - מצפים ליציאתו של כ"ק אד"ש לאהל.

המתיחות גוברת כשהביא רח"ב הלבשרטם את הרמקול, בשל אפשרות לשיחה, ברגעים האחרונים נורקים פתקים מכל הכיוונים והמזכירים נחפזים לקחתם ולהכניסם את הקודש פנימה. בשעה 2:40 יוצאים בזה אחר זה ארבעה אברכים המעבירים את שקיות הכסף המצורף לפ"נים - לאיזהו מקומן. מיד אחריהם יוצאים שני המזכירים, נושאים בכבוד את הפ"נים, שקיות נייר גדולות ועמוסות המונחות במושב האחורי של הרכב. הם חוזרים ויוצאים שוב עם שקיות נוספות, סה"כ שמונה במספר. אחרי דקה יצא כ"ק אד"ש כשפניו הק' מאירות, ההתרגשות בקרב הקהל - גדולה.

בשעה 7:40 חזר כ"ק אד"ש מהאהל, לאחר כרבע שעה נכנס לבית הכנסת הגדול לתפילת מנחה וערבית. לאחר תפילת ערבית ניגש כ"ק אד"ש אל הסטנדר שהוכן על בימתו והחל אומר שיחה שארכה כחצי שעה.

כ"ק אד"ש הביא את הפסוק "ואת יהודה שלח לפניו וגו' להורות לפניו גושנה" וממנו הסיק שצריך להפוך כל בית פרטי לבית של תורה, תפלה וצדקה.

בשעה 22:00 החלה סעודת ההודאה המאורגנת ביוזמתו של הרב מ. הארליג שי' שהיה גם המנחה. ר' ש.ב. העכט פתח בדבר מלכות כשחזר על שיחתו האחרונה של כ"ק אד"ש. הגר"מ לנדא נשא דברים בענין המקור לסעודת הודאה, והרב יואל כהן הסביר את חשיבות המאורע על פי חסידות, שהקטרוג היה על ה'מאור' עצמו, וממילא הנצחון שבעקבותיו הוא גדול אף מהנצחון של י"ט כסלו בו הקטרוג היה על ה'אור' - על תורת החסידות.

מזכיר כ"ק אד"ש רח"י קרינסקי הציג לפני הקהל את העו"ד הראשי של אגודת חסידי חב"ד במשפט מר נתן לואין, ולאחר מכן הוזמן מר לואין לדוכן הנואמים. הוא אמר כי הוא נרגש מאוד מהנצחון שכן דרך העולם שאחר נצחון במשפט של אחד הצדדים שמחים ביום שלמחרת, ואילו כאן בליובאוויטש הוא רואה שמחה של שלושה ימים... הוא גם קישר דברים הכרוכים במשפט לעניינים המסופרים בפרשת השבוע. כן נשא דברים הר' שלמה קונין השליח הראשי בלוס אנג'לס, שסיפר שבמהלך הטיסה מלוס אנג'לס לניו יורק, במטוס שהיה מלא חסידים שמיהרו להגיע ל-770 מיד עם היוודע הבשורה, הועברה שיחת כ"ק אד"ש בשידור טלפוני אלחוטי ישיר! וכן שמעתי שבשני המטוסים שהגיעו מקנדה כשהם גדושים בחסידים, ביקש הקברניט ברמקול להחליש קצת את הריקודים שכן הם עלולים להזיק לטיסה...

שוב פיאמנטה, ושוב רקד הקהל על השולחנות, ובכותל המערבי של בית הכנסת האיר פנים לכולם שלט גדול ועליו נכתב: "זה היום

ומזה מוכן גם בנוגע לעניינינו - חג הגאולה י"ב תמוז - שלהיות יום טוב שנתחדש בזמן הגלות, זמן של חושך כפול ומכופל, ובא ע"י מס"ג, צריכה להיות השמחה ללא הגבלות. ויש להוסיף שמצד ההתקשרות של הרבי (בעל הגאולה) עם החסידים, שהיא למעלה מההתקשרות של אב ובן, רב ותלמיד, מאור ואור - נחשבת הגאולה של י"ב תמוז לגאולה של כל אחד ואחת מאתנו. וכיון שכן הרי בודאי שהשמחה צריכה להיות בלי הגבלות.

מהתוועדות י"ב תמוז ה'תש"ב

המאורע שאירע ביום זה, ה' טבת, שבו הי' "דידן נצח",
ו"הימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור גו"

כלומר, בבוא יום זה בשנה שלאח"ז ועד"ז מידי שנה בשנה, "נזכרים" ועי"ז "נעשים" אותם הענינים שהיו בפעם הראשונה

מעמנו וראו

ש"פ מקץ ה'תשמ"ט

הקשר דכל יחיד ויחיד ליום השביעי דחנוכה ועפ"ז מובן גם הקשר והשייכות ליום השביעי לחנוכה - "ביום השביעי נשיא לבני אפרים גו":

מכיון שההקרה בשבת מדגישה את מעלתו של היחיד שיש בו מעין השלימות דבל הציבור - ה"ז שייך ליום השביעי דחנוכה, שיש בו כבר השלימות דשבעת ימי ההיקף, וכנגדם בבנ"י, כל שבעת הסוגים שבנשמות ישראל, שבעת הקנים ד"מנורת" זהב כולה, אשר, כל יחיד ויחיד הוא חלק מעצמותה של המנורה, שכולה "מקשה היא".

ולכן, יום השביעי לחנוכה הוא גם ערב והכנה ליום השמיני, "זאת חנוכה", בחי' שומר ההיקף - שבו קורין (לא רק הנשיא ליום השמיני, אלא גם שאר הנשיאים עד ליום השנים עשר, ועוד ועיקר, שקורין גם הסך-הכל דקרבנות כל י"ב הנשיאים כפי שישנם כבר בפועל, וממשיכים לקרוא בפ' בהעלותך, "בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות", היינו, שהשלימות דכל הציבור (ודוגמתו בכל יחיד) - י"ב השבטים, ושבעת קני המנורה, ועד לאופן ד"מקשה", ולא פורקים ולאחרם אח"כ - היא באופן גלוי לעין כל, וגם בקריאה בתורה בציבור, ובברכה לפני' ולאחרי'.

החסידות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, באופן ד"מוסיף והולך", תוך כדי התגברות על כל המניעות והעיכובים, בדרכי נועם ודרכי שלום, ובאופן ד"פדה בשלום נפשי גו" כי ברבים היו עמדי", שגם אנשי אבשלום התפללו לנצחוננו של דוד.

ו"הימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור גו", כלומר, בבוא יום זה בשנה שלאח"ז, ועד"ז מידי שנה בשנה, "נזכרים" ועי"ז "נעשים" אותם הענינים שהיו בפעם הראשונה - להקבע ל"יום סגולה" ו"עת רצון" בכל הקשור לנצחונם של הספרים.

ומובן, שכדי לדעת באיזה אופן צריכים לחגוג את נצחונם של הספרים ("דידן - דהספרים - נצח") - יש "לשאול" את הספרים עצמם, כלומר, יש לעיין ולברר זה בהספרים עצמם, ולהתנהג ע"פ הוראתם.

. . ויה"ר ש"יום סגולה" ו"עת רצון" זה, ינוצל באופן המתאים ובתכלית השלימות - כאמור, להוסיף בלימוד התורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה, והוספה ברכישת ספרים תורניים בכל בית יהודי, גם לילדים, ועאכו"כ בבתי ומוסדות ציבוריים, ולהספרי' המרכזית של אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש, עבור כלל ישראל.

מהתועדות ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תשמ"ח

לכל לראש יש להתחיל בפרשת היום, כפי שכבר הכריזו ובאופן של פירסום - פירסומי ניסא - אודות המאורע שאירע ביום זה, ה' טבת, בשנה שעברה, שבו הי' "דידן נצח", הנצחון של הספרים. ובפרטיות יותר:

המדובר הוא אודות הספרים של ספריית אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש, שהוקמה ונתרחבה על ידי ובנשיאותו והנהלתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, עוד בהיותו במדינה ההיא, וכיצאיתו ממדינה ההיא, לאחר ימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז, נגאלו ויצאו גם הספרים (לאחרי שמסר נפשו שלא לצאת בלעדס, כידוע ומפורסם), והגיעו סוכ"ס למדינה זו, שבה נתרחבו ממדי' של ספריית אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש, ומוסיף והולך עד היום הזה, ע"י נשיא אגודה זו והנהלתו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר, אשר, כלשון חז"ל, "יעקב אבינו לא מת . . . מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", "מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש".

ומכיון שמדובר אודות ספרי' בקנה-מדה עולמי, המהוה אוצר בלום עבור היהדות התורנית כולה - מובן, שנצחונם וגאולתם של ספרים אלה (בה' טבת) הו"ע של נצחון וגאולה עבור היהדות התורנית כולה, כולל ובמיוחד - נצחון וגאולה להמשך והרחבת הפעולות דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, עד לתורת

כאשר "זרעו בחיים", חיים אמיתיים אזי "אף הוא בחיים", באופן ד"ותחי רוח יעקב אביהם"!

בהפצת המעיינות חוצה, כולל - כפי שחודרת בהפצת התורה והיהדות.

וההוראה מזה - בנוגע למעשה בפועל, אשר, ביחד עם גודל השמחה, שמחה שפורצת גדר, ביטול כל הגדרים דמדידה והגבלה, יש להוסיף בהענין שבו היתה הטענה - הפצת המעיינות חוצה (כולל כפי שחודרת בהפצת התורה והיהדות) ביתר שאת וביתר עוז, עד להוספה שבאין-ערוך.

. . ועי"ז - "ותחי רוח יעקב אביהם":

איתא בגמרא: "יעקב אבינו לא מת", והקשה בגמרא, וכי בכדי ספרו ספדנייא וחנטו חנטייא וקברו קברייא?"

ומתרי' מקרא אני דורש, שנאמר ואתה אל תירא עבדי יעקב . . כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים, מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

כלומר, הענין ד"ותחי רוח יעקב אביהם" תלוי ב"זרעו", כאו"א מאתנו, בתוך כלל ישראל, שכאשר "זרעו בחיים", חיים כפשוטם בעוה"ז הגשמי, חיים אמיתיים ("ואתם הדבקים בה" אלקיכם (שעי"ז) חיים כולכם היום"), ע"י הדבקות בתורה, "תורת חיים", ומצוותי' עליהם נאמר "וחי בהם" - אזי "אף הוא בחיים", באופן ד"ותחי רוח יעקב אביהם".

...הטענה היתה, כביכול, שאגודת חסידי חב"ד אינה פעילה, כולל - שהספרי' שבה נמצאים הספרים וכתבי דא"ח כו' אינה בשימוש עבור הפצת המעיינות חוצה, ובמילא, מתעוררת שאלה אם הם שייכים למקום זה, וכו'.

ולכאורה, נשאלת השאלה:

היתכן שיש מקום לטענה כזו לאחר שפעלו גדולות ונפלאות בהפצת המעיינות חוצה, ובמיוחד - לאחר בוא נשיא דורנו למדינה זו, שהפיץ את המעיינות חוצה, עד כדי כך שגם הפצת התורה והיהדות בכללותה, החל מאל"ף-ף-בי"ת של יהדות, היא באופן שניכר שחודרה ומאוחדת עם ה"מעיינות" דפנימיות התורה, עד ל"מקור מים חיים", עצמות ומהות: היתכן שלאחרי כל זה יש מקום לטענה האמורה ?

ובפרט ע"פ עדותו של נשיא דורנו - "עמדו הכן כולכם", מכיון שלא נותר לנו כי אם "לצחצח את הכפתורים" ("צופרצן די קנעפלאלך"), היינו, שכל פרטי הענינים (הלבושים, ועאכו"כ אברי הגוף וכחות הנפש) הם בשלימותם, כולל-גם הכפתורים, וצריכים רק לצחצח את הכפתורים.

...הביאור היחידי שניתן למצוא בתור סיבה שגרמה ("נשתלשלו מהן") לטענות אלו, עד למצב המבהיל והספיקות כו' שנמצאו בו בתקופה האחרונה, הוא - שליחותו של האלקים, כדי שע"ז יתוסף כמה פעמים ככה, עד להוספה שלא בערך,

ע"פ המנהג לאחרונה לקשר עם ענין הצדקה נקשר גם ענין זה (דהספרים) ובאופן של חידוש, דבר שלא הי' דוגמתו בעבר

יום זה קשור עם ענין הספרים, וממילא מובן שכעת הוא זמן המתאים להזכיר עוה"פ אודות גודל ענין הספרים:

מבואר בפוסקים ובפרט ברא"ש (וכמדובר פעם בארוכה) ש"האינדא . . חומשי תורה ומשנה וגמרא ופירושיהם . . הם הם הספרים שאדם מצוה לכותבם". דהיינו, שבזמננו, קניית ספרי-קודש היא בכלל קיום המצוה דכתיבת ספר תורה מדאורייתא.

זאת ועוד: מצות כתיבת ס"ת היא (לרוב מוגי המצוות) המצוה האחרונה שבתרי"ג מצוות. ומכיון שכל עניני התורה הם בדיוק ובתכלית הדיוק. ובפרט הענינים שבתחילת או בסיום התורה, מובן איפוא גודל הענין שבמצוה זו - להיותה האחרונה שבמנין המצוות.

ואפי' לדעת אלו החולקים וסוברים שבקניית ספרי קודש אין קיום מ"ע דאורייתא, הרי, גם לשיטתם מקיימים בזה (לכה"פ) מצוה דברי-סופרים, אשר, "חביבין עלי דברי סופרים" ו"חמורין עלי דברי סופרים".

נמצא, ש(לכו"ע)ישנה חשיבות מיוחדת בקניית ספרי קודש (בזמן הזה).

ויתירה מזו: בקניית ספרי קודש יש את ב' העילויים יחד, הן העילוי דמ"ע מדאורייתא (כדעת הרא"ש), והן העילוי דמצוה מד"ס (לשיטה ה"ב).

ויש להוסיף, שכמו"כ הוא גם בנוגע ל"כתבים" בכלל, ובמיוחד כתבים של פנימיות התורה - שיש להם הענין והתוקף דספרי קודש.

וענין זה - ספרי קודש - שייך לכאו"א, אנשים נשים וטף כמתאים לשנת תשמח ותשמח, שנת הקהל (ששנה זו היא בהמשך אלי) - שבה נאמר, "הקהל את העם האנשים והנשים והטף".

ובפרט שלאחרונה נהוג שלקטנים יש ספרי קודש משלהם (ולא רק מאכלים ולבושים משלהם), שזה מוסיף חיוק ונועם בחייהם.

וע"פ המנהג לאחרונה לקשר עם ענין הצדקה, נקשר גם ענין זה (דהספרים), ובאופן של חידוש, דבר שלא הי' דוגמתו בעבר:

כרגיל, הסיום הוא בחלוקת שטר לצדקה, לכאו"א מהאנשים הנשים והטף, ועכשיו נוסף עוד שטר אחד - כהשתתפות בקניית ספרים חדשים, או בתיקון ספרים ישנים, או לתת ליהודי אחר שהוא יקנה או יתקן ספרים.

כולל - ספרי פנימיות התורה, כפי שהונהג לאחרונה שישתדלו לקנות ספרים של פנימיות התורה שבכתב או בדפוס (ולא רק ללמוד את הענינים באופן שזוכרים אותם בע"פ).

ויהי רצון, שע"י קיום מצוה זו דכתיבת ס"ת, נזכה לקיים את המצוות כולם בתכלית השלימות. "כמצות רצונך", בגאולה האמיתית והשלימה, שאז הרי יהיו כל הענינים בתכלית השלימות.

ולעת"ל, הרי בנוסף לכך שבדאי יכתבו ספר תורה כפשוטו - כדי לקיים את המצוה, הרי גם יקנו ספרי קודש, וממילא יהי' קיום המצוה בתכלית השלימות, כנ"ל - הן כפי שהיא ב'פשט' דתורה (ס"ת), והן כפי שנתפרשה ב'פירושה' בתושב"ע"פ, בדברי סופרים (ספרי קודש).

ובמעשינו ועבודתינו בזמן הגלות, מזרזים את הגאולה האמיתית והשלימה.

ומהדיבור בכל ענינים אלו, בחוץ לארץ - ממשכים מיד בארצנו הקדושה, ו"בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", ו"כספם וזהבם אתם", ועאכו"כ כל הספרים והכתבים שיש לכל יהודי ויהודי - נלך לאה"ק, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

ושם גופא - בירושלים עיר הקודש, בהר הבית, שבו נמצאים לוחות הברית, אשר ענינם הוא ג"כ ע"ד ענין הספרים (ויתירה מזו - למעלה מהם. ועד"ז יש את הס"ת שהי' מונח בארון הקודש (שבקודש הקדשים), או בצדו (כב' הדעות שבוה).

ובקרוב ממש, "ולא עיכבן אפי' כהרף עין".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכאו"א ב' שטרות של דולר, א' לתתו (או חילופו) לצדקה, וא' בתור השתתפות בקניית (או תיקון) ספרים (כנ"ל)].

שיחת מוצאי ה' טבת ה'תשמ"ט

<<< המשך מעמוד 4

ובכן, מצינו סיפור בגמרא אודות נקדימון בן גוריון, שאע"פ שנתן צדקה בריבוי מופלג, שלא בערך לגבי שאר ישראל, מ"מ, "כדבעי לי' למיעבד לא עבד", ולכן, נחשב הדבר כאילו "לא עבד צדקה", ועד כדי כך, שבגלל זה קיבל עונש (לא עלינו, ולא על שום אדם בעולם), ככל פרטי סיפור הגמרא אודות בתו כו'.

ומזה מובן, שכאשר יש בכחו וביכלתו של יהודי לפעול יותר ממה שפעל, ובמילא, "כדבעי לי' למיעבד לא עבד" - הרי זה נחשב כמו שלא פעל!

ובנוגע לענינו - עצם הטענה על העדר הפעילות, עם היות שאין לה שחר, יש בה הוראה בעבודתו, שכן, "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא דבר אחד לבטלה", וההוראה היא - שלמרות כל מה שעשה ופעל, אין זה "כדבעי לי' למיעבד"!

אמנם, עשה ופעל רבות, עולם ומלואו, אבל אעפ"כ, לפי ערך הכחות והיכולת וברכת הצלחה שנותנים לו מלמעלה - אין זה "כדבעי לי' למיעבד", ובמילא, עליו להוסיף כהנה וכהנה.

. . ונקודת הענין - להוסיף בכל הפעולות של "בתי-חב"ד" בכל מקום שהם באופן ד"מוסיף והולך", ובמקום שלעת-עתה לא קיים "בית-חב"ד" (מאיוו סיבה שונה ומשונה) - יש לייסד "בית-חב"ד" תיכף ומיד, והתייסדותו תהי' באופן דמוסיף והולך מיום ליום.

. . והנה, נוסף על עצם ההתעוררות ע"ד ההוספה בכל הענינים האמורים, צריך להיות גם עניו של פרסום.

אור לזאת חנוכה ה'תשמ"ו - תקופת המשפט

מעמד וראו

ש"פ מקץ ה'תשמ"ט

בודאי ינצלו הזמן שנשאר בחנוכה להאיר בכל העולם כולו

ולכן, בעמדנו ביום הש"ק שחל ביום השביעי לחנוכה, ובפרט לאחר חצות היום, רעוא דרעיון, בסמיכות למוצאי שבת קודש, שאז יאירו כל שמונת הנרות, ויפעלו פעולתם על כל הראים אותם - יש לעורר עוה"פ אודות כל עניני חנוכה, ובודאי ינצלו את הזמן שנשאר עדיין בימי חנוכה, הן ביום השבת, ועאכו"כ במוצאי שבת ויום ראשון, "זאת חנוכה", להאיר בכל העולם כולו, הן בארץ ישראל והן בחוץ לארץ, מקצה העולם ועד קצהו, להאיר ע"י נר חנוכה כפשוטו, ולהאיר ב"נר מצוה ותורה אור", עד לשמן שבתורה, פנימיות התורה, ובלשון הידוע בברכת ימי חנוכה - ימי חנוכה מאירים, מאירים בזמנם ואינם בטלים לעולם, מכיון שממשיכים אותם והארתם בכל ימות השנה.

ויש לומר, שבהמשך הפעולה דימי חנוכה בימים שלאח"ז יש עילוי גדול יותר - מכיון שאין זה מצד הציור, כי אם, חידוש שישראל מוסיפים מצד עצמם, ע"ד העילוי דדברי סופרים על דברי תורה, העילוי דמנהג ישראל על דברי סופרים, ועד לענין שאינו אפילו בגדר החיוב ד"מנהג ישראל", כבנדו"ד, המשכת ימי חנוכה על ובכל השנה כולה.

מבצע ספרים שנת תשמ"ח - הקהל

הימים הכי לחוצים שהיו לי בתקופת משפט הספרים - מספר הרשד"ב שי' לוי, ספרן ראשי בספריית אגו"ח - היו הימים שבין ה' לכ' טבת תשמ"ח. בה' טבת היתה השיחה שבה הכריזו כ"ק אדמו"ר, אשר ביום זה מידי שנה בשנה, "נזכרים" ועי"ז "ונעשים", אותם הענינים שהיו בפעם - הראשונה להקבע ל"יום סגולה" ו"עת רצון" בכל הקשור לנצחונם של הספרים. ולכן החובה על כל אחד שישתדל לתרום ספרים לספרייה הזו.

כ' טבת היה היום שבו יצאנו בשליחות לרוסיה לאתר ולגאול את ספרי רבותינו שבמוסקבא. נשלחנו בשליחות זאת, השליח הרב שלמה קונין, המזכיר ר' ניסן מינדל ואני.

ההכנות לנסיעה לרוסיה היו רבות, הוכרחתי להכין את כל המסמכים וההוכחות כדי לנסות לאתר היכן הספרים גנוזים ברוסיה. היו לי שאלות רבות בזה, שאלתי שאלות רבות אצל כ"ק אדמו"ר, שהשיב לי על כל פרט. לפתע הורה הרבי כי אני והמזכיר ר' ניסן מינדל צריכים להגיש שם תשורה, הספר האחרון שאנחנו ערכנו, כרוך בכריכת עור יפה. עוד הורה פתאום כ"ק אדמו"ר כי שנינו צריכים להגיש לספרייה במוסקבה קורות חיים שלנו. את קורות החיים הגיה כ"ק אדמו"ר והורה להוסיף פרטים. כל ההכנות האלו נעשים בסודיות, שלא תידוע ברבים תכנית נסיעה זו. ובאמצע ההכנות, בשבת קודש ה' טבת, שנה אחרי הנצחון, באה שיחה והוראה זו לארגן מבצע ספרים, שכולם ישלחו לספרייה למחרת קיבלתי פתק ארוך בכתב ידו הק' של כ"ק אדמו"ר.

כלומר, שכיון שכ"ק אדמו"ר מודע לעובדה שאני עסוק בימים אלו למעלה ראש, להכין לשליחות לרוסיה, לכן עלי למצוא בהקדם איש שיתעסק במבצע חדש זה בספרייה.

בח' טבת, אחרי כמה הצעות שכתבתי, השיב כ"ק אדמו"ר שהספרן ר' יצחק שי' וילהלם ינהל מבצע זה: הרי כתב בעצמו ע"ד [על דבר] וילהלם שי' - ומעלה שהוא בטח לא יצטרך ללימוד א"ב בהנ"ל.

ניגשתי להכנת מודעה, שאותה התחלתי בנוסח הרגיל: "בהמשך להוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א בשיחתו הקדושה המצורפת בזה...". כ"ק אדמו"ר השיב על כך: סגנון מיוחד לחסידי חב"ד ובגלוי וכו', ואין להם בעולמם אלא רצון א' - למלאות כפשוט. ימצא מי שהוא משער עכ"פ [...] מחוץ 770 ויבקשו לעשות נוסח ואח"כ ימצא שני וכיו"ב שיגיה - מבלי שדוקא אני אגיה ואתקן וכו'. וכן הר"ד [הרשימת דברים מהשיחה המצו"ב] ובהסברה להרושם - ואולי גם לעצמו - שאין הכוונה פראוען חזרה - [היינו לא "לערוך חזרה" משיחת הרבי בשבת אלא נוסח של הספרייה, נוסח שמטרתו] זה שסייע לשילוח ה[ספרים] ומכ"ע [ומכתבי-עת], ופשיטא שלא לזה שיעורר קושיות וכו'. באותו יום כתבתי שוב: הריני מתנצל שלא הבנתי נכון את הכוונה בהוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א בענין המודעה וחלק מהשיחה.

לאחר התייעצות עם כמה, ערכנו נוסח מפורט יותר, שלענ"ד מתאים לצאת לציבור הרחב. - בנוסח השני הזכרנו את המשפט ואת הנצחון. והרבי כתב על זה: יעורר מחדש כל השקו"ט והזכרונות וכו'.

ובלית ברירה העביר קו למחיקה על רוב הנוסח שהוכן, ותיקן הנוסח בעצמו: בקשר עם יו"ד שבת - יום הפטירה - הסתלקות של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, נשיא אגודת חסידי חב"ד - ליובאוויטש ומייסד הספרייה שלה, "ספריית אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש", הננו פונים בזה לכל מחברי ספרים, ובראשם רבני ישראל, לכל המו"לים, ולכל אספני הספרים, בבקשה כפולה להשתתף בהרחבת הספרייה הגדולה והחשובה הזאת, להרחיבה בספרי ערך בכל מקצועות היהדות, כולל כתבי-עת, חוברות וכיו"ב, - ובכלל כל חומר שיש לו איזה שייכות שהיא ליהודים וליהדות.

להקל על הרוצים לתרום לספרייה זו ספרים שעדיין לא נמצאים בה - ישלחו לנו, ע"פ הכתובת שבתחית המודעה (770 איסטערן פארקווי, ברוקלין נ.י. 11211) רשימה מהספרים שברצונם לתרום לספרייה. אחרי הבדיקה נחזיר לשולח את הרשימה, שבה יסומנו כל הספרים שעדיין לא נמצאים בספרייה, או שלא נמצאת בספרייה ההוצאה הזאת של הספרים.

ותודתינו הרבה נתונה מראש - על הטרחה ועל התרומה. בכבוד, הנהלת הספרייה

הרבי הוסיף וכתב: פשוט שסיום המודעה (ע"ד עריכת רשימות!) יקל "טרחת" הספרייה - כי הרוב "יתנער" מכ"ז [מכל זה] לגמרי. אבל ידפיו עכ"פ זה, וחסל כל השקו"ט.

עוד כתבתי: לא ברור אצלי מה שכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א לעשות חותם בהספרים שהתקבלו עתה. האם הכוונה לעשות חותם שיאמר בו "ספריית אגודת חסידי חב"ד, אהל יוסף יצחק ליובאוויטש" ולחתום על הספרים המתקבלים?

כ"ק אדמו"ר השיב: מטרתה - שיוכלו לשער תוצאות מבצע זה - ולכן עיקר החותם צ"ל "מבצע ספרים" וכיו"ב. שוב הכנתי נוסח לחותמת, המתחיל "ספר זה נתנם כו", הרבי העביר על זה קו למחיקה וכתב: מבצע ספרים שנת תשמ"ח - הקהל.

מעצמו וראו

ש"פ מקץ ה'תשמ"ט

ויהי מקץ שנתיים ימים ובלשון הכותב בריש פרשתנו - "ויהי מקץ שנתיים ימים", שבה ב' פירושים: (א) "מקץ" מלשון סוף, סוף ה"שנתיים ימים" שהי לפנ"ז (בס"פ) וישב סוף הגלות דיוסף בבית האסורים. (ב) "מקץ" מלשון התחלה, התחלת (השנתיים) ימים שאודותם מסופר בהמשך הפרשה, התחלת הגאולה דיוסף ש"מבית האסורים יצא למלוך", כולל גם אסיפת כל האוצרות כו', כמארז"ל "שלש מטמוניות הטמין יוסף במצרים...". ואחת גנוזה לצדיקים לעתיד לבוא", די"ל, שנכלל ב"רכוש גדול" שזוכים ע"י העבודה במשך כל אריכות הגלות, במכ"ש וק"ו מה"רכוש גדול" דיצי"מ.

ובלשון הקבלה והחסידות - "קץ דשמאלא", ו"קץ" הימין. ושניהם קשורים זה בזה - כי, ע"י בירור והעלאת ניצוצות הקדושה שנמצאים ב"קץ דשמאלא", נעשה קץ הגלות, "קץ שם לחושך", ובאים ל"קץ הימין".

ויש לומר ש"שנתיים ימים" כולל גם כללות מעשינו ועבודתינו במשך זמן הגלות שנחלקים לב' סוגים כלליים (שכל א' מהם כולל ריבוי פרטים, כל פרטי השינויים כו', "שנה" מלשון שינוי) - רצוא ושוב. אהבה ויראה, שמה ומרידות, וכו'.

מעצמו וראו

ש"פ מקץ ה'תשמ"ט

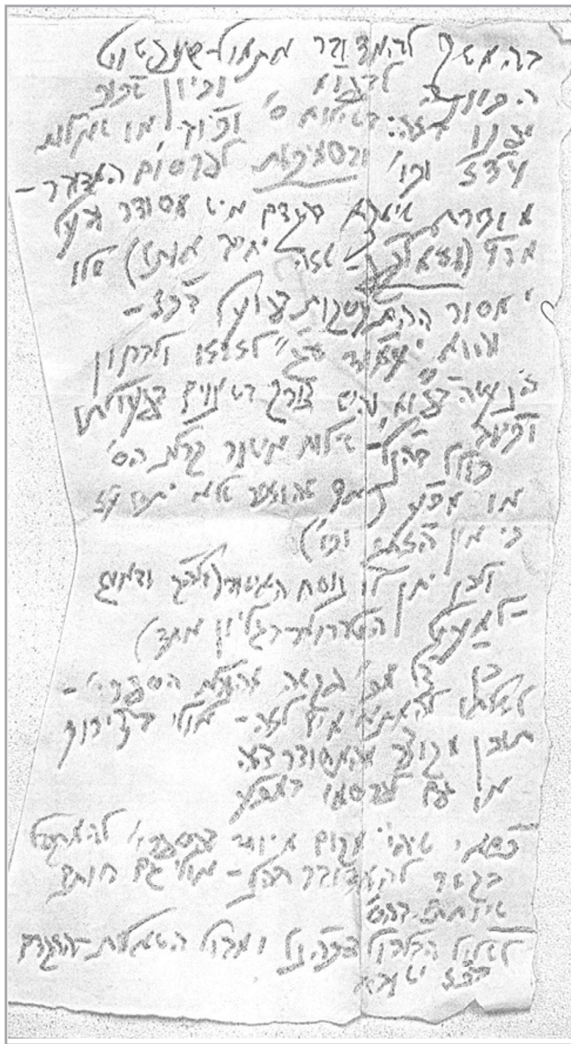
והיו עיניך רואות את מוריד שלך

וכן תהי' לנו - יראה כהן בציון, שזוכים לראות את אהרן הכהן שמדליק המנורה (ראיתי והנה מגורת זהב כולה) בביהמ"ק השלישי בתכלית השלימות, וכנסת "כמצות רצונך", וכנסת התפלה ד"ועל הנסים" - "באי בניך לדביר ביתך" . . והדליקו נרות בחצרות קדשך, עד "להורות ולהלל לשמך הגדול", בתכלית השלימות, כי "לא יכנף עוד מוריד והיו עיניך רואות את מורידך"

[וכל זה - תיכף ומיד ממש, ובאופן שאין צורך בהכנה דתפלה, אמירת "לשם יהוד כו" וכיו"ב, מכיון שאין הדבר תלוי אלא בו, ב"מוריד", ומי יאמר לו מה תעשה!

ומכירן שהיא "מורידך". הרבי ומורה דרך שלך, של כאו"א כפי שהוא במעמדו ומצבו בזמן הגלות בשנת תשמ"ט - הרי, תיכף ומיד כשמתגלה, אזי "עיניך רואות את מורידך"!] .

- בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

לפנינו מענה כ"ק אדמו"ר להרשד"ב שי' לוי, הספרן הראשי של ספריית אגו"ח, ע"ד ההתעסקות במבצע הספרים בטבת ה'תשמ"ח.

פענוח הכתי"ק:

בהמשך להמדובר אתמול - שכפושט הכוונה לבפ"מ [לבפועל ממש], וכיון שכו"כ יפנו בזה: בשילוח סי'פרים] וכיו"ב, או שאלות עד"ז וכו' **ובסמיכות** לפרסום המדובר - מוכרח שימצא בהקדם איש מסודר ובעל מרץ [ועמלק"פ] [ועל מנת לקבל פרס] - שזה יחייב אותו) שלו ימסור ההתעסקות בפועל דכ"ז [דכל זה] - והוא יעמוד ע"ג [על גבול] לזרזו ולבחון הנעשה בפ"מ [בפועל ממש] והיש צורך בשינויים בפעולתו וכיו"ב.

כולל בהנ"ל - שילוח אישור קבלת הסי'פר] או מכ"ע [מכתב-עת] [אף שהזכור שלא יחכו ע"ז [על זה] כי אין הזמ"ג [הזמן גרמא] וכו'. ולכן יתן לו נוסח האישור [בלה"ק [בלשון הקודש] ובאנג'לית] - למעט הטרחה - בגליון אחד)

כן צ"ל מכ'נתב] בקשה מהנהלת הספרי' - לשלחו להמתאימים לזה - אולי בצירוף תוכן קצר מהמדובר בזה. או גם לפרסמו במכ"ע [במכתב-יע]]

כדאי שיהי' גם מקום מיוחד בהספרי' להמתקבל בקשר להמדובר בהנ"ל - אולי גם חותם שיוחתם בהס'פרים].

לשלול הבלבול דכהנ"ל [דכל הנ"ל] ומבול השאלות - ההקדם בכ"ז [בכל זה] ישובח.

<<< המשך מעמוד 3

להיותם מספריית ליובאוויטש של האדמו"ר מליובאוויטש... ולכן, כל מי שיציע סכום גדול יותר - הוא אשר יזכה בספר זה! והגע עצמך: עבד עברי שב"ד מוכרים אותו בגניבתו - "אינו נמכר בפרהסיא על אבן המקח. . . אלא בצנעה ודרך כבוד", ואילו בנדו"ד, מוכרים ספרים מספריית ליובאוויטש - אשר, כל ספר וספר הוא חלק מחייו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, "א שטיק לעבן" [כנ"ל] - באופן של זלזול, "בפרהסיא, על אבן המקח", ואין פוצה פה ומצפצף !!

זאת ועוד: כאשר מוכרים ספרים יקר-ערך - הרי בדרך כלל עוברים הספרים מיד ליד, כאשר כל א' שמוכר את הספרים לחבירו, מקבל סכום גדול יותר, וכן הלאה, ובנדו"ד: כאשר ספרים מספריית ליובאוויטש של כ"ק מו"ח אדמו"ר נמכרים ומתגלגלים מיד ליד, אי-אפשר לדעת היכן ימצאו הספרים את מקומם הסופי. ובפרט שיודעים היטב את ערכם וחשיבותם של הספרים - הן ערכם העצמי, והן בגלל שייכותם ליהודי קדוש, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו! משיחות תמוז ה'תשמ"ה

מבקשים מאספני ספרים שיש ברשותם ספרים מיוחדים, לתרמם לספרי' הגדולה של אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש

ומכאן לענין נוסף השייך באופן ישיר לספריית אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש - להוסיף ולהרחיב את הספרי' עצמה, קריאה - כפי שפורסם בשעתה בהוראת מייסדה ומנהלה של הספרי', כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לאחר העתקת הספרי' למדינה זו - שמבקשים מכבוד הרבנים, מחברי ספרים, והמו"לים, שיואלו מטובם לשלוח העתק בתור תשורה לספרי' הגדולה של אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש.

וכן מבקשים מאספני ספרים שיש ברשותם ספרים מיוחדים, מדפוסים נדירים כו', מעוזבון קרובי משפחה וכיו"ב (שאינן זקוקים להם ללימוד כו') - לתרמם לספרי' הגדולה של אגודת חסידי חב"ד ליובאוויטש, לטובת הציבור והכלל.

ולהוסיף, שבקריאה הנ"ל ע"ד תרומות הספרים, היתה הכוונה לספרים בכל מקצועות התורה, וגם לספרים וכתבי-עת בשאר מקצועות כו', כי, גם ספרים אלה יכולים להוסיף בעבודת ה' (כמאמר המשנה "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו"), ויתירה מזה - אפילו לספרים אלה שבניגוד לתורה, שלפעמים יש צורך להסתכל גם בהם, בבחינת "ודע מה שתשיב לאפיקורס" (אם כי, השימוש בסוגי ספרים אלה אינו אלא לאותם הראויים לכך, שיודעים "להשתמש בהן לעבודת ה' או לתורתו").

ותודה - תודת הציבור והכלל - נתונה מלמפרע, כך, שהמנדבים לא ימתנו למכתב אישור ותודה על משלוח הספרים, מכיון שאין הזמן גרמא כלל להשיב ולאשר לכאו"א. ולהעיר שתרומת ספרים וכיו"ב לספרי' חשובה - יש בזה ע"ד שמצינו בדיני קידושין ש"באדם חשוב. . . בההיא הנאה דקא מקבל מתנה מינה גמרה ומקניא לי' נפשה".

משיחות ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תשמ"ח

מושרים על המילים "עד מת" והידיעה על פסק ב"ד רבני אני" מעלה את המורל. ההרגשה היא שאת עשרה בטבת יחגגו מחר כיום טוב...

יום ראשון, י' טבת - צום העשירי

כשהגיע כ"ק אד"ש, המתין לו הרב מרלאו שליט"א בג"ע התחנן, ומסר לו את פס"ד הרבנים מהכינוס אמש שמיח חייב לבוא מיד. כ"ק אד"ש עיין בזה ואמר: "זאל דער אויבערשטער ממלא זיין משאלות לבכם לטובה, אין אלע זאכן וואָס עס שטייט דאָ ובלשון הרמב"ם: אמן כן יהי רצון. און דאָס זאל זיין בעגלא דידן ממש, ובפרט אָז ס'איז שלושים יום פאר יו"ד שבט. מזאל הערן בשורות טובות ויהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים". כ"ק אד"ש ירד לאמירת סליחות וקריאת התורה בזאל הגדול.

לאחר תפילת מנחה - דברי כיבושין, ובסיומם חלוקת הדולרים. במהלך הדברי כיבושין, הסביר כ"ק אד"ש את פסק הרמב"ם כי ע"י מעשה טוב אחד, יכול להביא ישועה והצלחה לעולם כולו. בהתייחסו לדברים אלה בהתרגשות רבה ובפירוט רב הדגיש כ"ק אד"ש עד כמה מסוגל כל אחד ואחד, באמצעות פעולה טובה אחת להביא את המשיח ברגע זה ממש.

כ"ק אד"ש ביקש לנצל את ההזדמנות להודות לכל אלו שטרחו להשתתף בשמחה, לבשר טוב ולהתבשר טוב. כ"ק אד"ש איחל שיהיה "טוב לב - משתה תמיד". ואמר כי לעיתים "המשתה תמיד" הוא שמביא את ה"וטוב לב", ואיחל כי יחזור למקורם עוד כתבים ועוד ספרים וגם עוד יהודים, זאת ע"י הקמת בתי חב"ד בתים להגברת הפעילות לתורה ועבודה וגמ"ח ושכל בית בישראל יהיה בית כזה.

גם בלילה זה נמשכו הריקודים עד אור הבוקר.

יום שני, י"א טבת - אור לי"ב טבת

בסיום תפילת ערבית אמר כ"ק אד"ש שיחה, בשיחה היו דברים שהממו את כל השומעים וכל ספרי הלימוד נפתחו. אביא קטע מהשיחה: "ביחס להמוזכר אתמול, בשיחת עשרה בטבת, אודות דברי הרמ"א בסיום שו"ע אורח חיים "וטוב לב משתה תמיד", יש להבהיר כי דברי הרמ"א נקבעו ביחס לזמנים מיוחדים ובאופנים מיוחדים, אך גם בעת שמחה יש לזכור את ההגבלות הידועות בענין שתיית משקה. ובנוסף לכך לשים לב גם לפירוש הנוסף בכתוב זה - הנרמז בפירוש רש"י על כתוב זה (משלי טו, טו) "ורבותינו דרשו מה שדרשו בפי חלק: כל ימי עני רעים - אלו בעלי תלמוד (שקשה ללמוד מרוב קושיות וסוגיות שיש בו) וטוב לב משתה תמיד - אלו בעלי משנה (נוחה ללמוד). רבא אמר איפכא (דבעלי תלמוד נהנין מיגיעו שידעו להורות איסור והיתר, אבל בעלי משנה שונין ואינו יודע מהו אומר, דאין מורין הלכה מתוך משנה).

"כוונת השמחה היא, איפוא, להביא תוספת ותגבורת בלימוד משנה, בתלמוד ובפנימיות התורה, ואת הוראת הרמ"א יש לקיים בזמן ובצורה המתאימים, כפי שכל מצות התורה ניתנו בזמן ובמקום מסוים (מצות מצה, לדוגמה, איננה קיימת לאחר ימי הפסח וכדו'). הדבר הוא בעצם, פשוט ומוכן ואין להאריך בו, מה גם שהשמחה באה כתוצאה מכך ש"דידן נצח" כך שכל השמחים חשים כי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ניצח במלחמתו ועליהם, אם כן, להתמסר עוד יותר לקיום הוראותיו".

לא יאומן - אבל בלילה, אחרי סדר חסידות ו-770 מלא מפה לפה בבחורים הלומדים גמרא!!! המתמיד והבטלן, הגדול והקטן, זה בפינה זו וזה בפינה אחרת. חיים ברוך המסריט ד-770 לא מפספס את המחזה ובא להסריט את כל הלמדנים החדשים. לטענת חנויות הספרים - נגמרו כל הגמרות מס' פסחים.

עד כאן שבעת ימי המשתה.

תחילת מעשיך, ה' טבת - חג החגים. יום גאולת דידן נצח, ומלכותו בכל משלה". שוב הוצאו השולחנות והספסלים ואלפי החסידים הרוקדים שהיום הצטרפו אליהם הרבה אורחים: שלוחים, תלמידי ישיבות מקומות מרוחקים ועוד, ממלאים בצפיפות את שטח בית הכנסת. מאן דהוא האיר כי ב"ספר התולדות" מסופר שכאשר יצא אדמו"ר הזקן ממאסרו ב"ט בכסלו, המשיכו החסידים להתגלגל שיכורים ברחובות פטרבורג, במשך השבוע שלאחר מכן... ועד כמה שהיתה השמחה גדולה בימים ההם הרי שכאן השמחה גדולה ביותר, עד שהכל מודים שגם בשמחת בית השואבה ואפילו בשמח"ת לא רואים דבר שכזה...

יום ו' ערש"ק, ח' טבת

כשהגיע כ"ק אד"ש ל-770 קיבלו את פניו עשרות אורחים נוספים מארץ הקודש, ילדה אחת איחלה לכ"ק אד"ש "מזל-טוב...". בליל שבת סודרו השולחנות כבימי חודש תשרי. כשהזכר כ"ק אד"ש לחדרו אמר לילדה: "גוט שבת, ווי וואנט משיח נאו", ובכלל רואים דברים נפלאים אצל כ"ק אד"ש מיום דידן נצח.

שבת קודש פרשת ויגש, ט' טבת

כשירד כ"ק אד"ש לתפילת שחרית עודד בתנועות נמרצות את שירת "ושמחת בחגך" והמשיך בכך גם לאחר שהגיע למקומו (על הבימה). גם כששר הקהל את "א-ל אדון" במנגינת "דידן נצח" עודד כ"ק אד"ש בידו את השירה בתנועות נמרצות (יותר מכפי הרגיל).

ההתוועדות

לפני השיחה הראשונה החלו לשר "דידן נצח". אחר השאלות ברש"י, זהר ורמב"ם, היתה חלוקת המשקה. אחר הביאורים ברש"י דובר בעניין בתי חב"ד, שצריך לעשות מכל דבר "ושכנתי בתוכם" כמו שמבין ילד קטן, שמאחר שהקב"ה ברא את זה הרי צריך לעשות מזה דירה לו ית' וממילא צריך לעשות מהמיטה שלו, מהכסא, מהכפית וכו' - בית חב"ד. כותב לי ילד קטן שהחליט לעשות מחדרו הפרטי - בית חב"ד, ותלה שלט - בית חב"ד וכו' וזה עורר התפעלות ושאלות עד"ו.

ובזה באה הצעה לידע שכל החוזרים לביתם יערכו התוועדות חסידית, ודווקא בד' אמות שלהם, בביתם, לעשות מביתם בית חב"ד.

בקשר לשיעור הרמב"ם היומי דיבר על כך שיהודים הם בעה"ב על העולם, מאחר שהקב"ה כביכול מכר להם את כל העולמות עד עוה"ז הגשמי וממילא ה"ה בעה"ב על העולם לעשות ממנו דירה לו ית', ובאופן שאין מקום לערער מצד היצה"ר וכו'.

כ"ק אד"ש הביט על השעון ואמר בחיך שיש להאריך בכ"ז, "אָבער באַלד וועט מען פאַרשפעטיקן זמן מעריב אויכעט" (עוד מאט יאחרו גם את זמן תפילת ערבית). אח"כ פנה לחזן ר"מ ש' טעלעשעווסקי שניגן הניגון ואמר "זביריות", ניגן הנ"ל זביריות ואח"כ הקהל.

אח"כ הזכיר אודות ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 5:05.

אחרי זה התפללו מנחה-מערב והאברך ר"י ש' כצמאן הכריז על אסיפת רבנים אודות דברי כ"ק אד"ש היום בשעה 9:30. אחרי זה עשו הבדלה, לאחר ההבדלה פנה כ"ק אד"ש להרב כ"ץ שיכריז ע"ד מלוה מלכה דקרן המעמד שמתקיימת היום במוצש"ק.

החל מהשעה 11:00 בלילה ועד ל-7:30 בבוקר נמשכה השמחה במוצ"ש. תזמורת פיאמנטה מילאה בנאמנות את תפקידה במשך כל הזמן הנ"ל. בהמשך להתוועדות שבת הופכים כל השירים להיות

לע"נ
הרה"ח ר' מאיר אלעזר ע"ה
ברה"ח ר' ישראל חיים ע"ה
קולסקי
נלב"ע ר"ח כסלו ה'תשע"ז
תנצב"ה

לזכות
החיילת בצבאות השם
מושקא שיינדל שתחי'
לרגל הולדתה בשעט"מ
כ"ב כסלו ה'תשע"ז
ולזכות הוריה
הרה"ת חיים זעליג וזוגתו
מרת לאה שיחיו אלטהויז
שיזכו לגדלה לתורה
חופה ומעשים טובים
מתוך הרחבה בגו"ר
נדפס ע"י ולזכות הסבא רבה
הרה"ת דוד מאיר וזוגתו מרת
סטרנה שיחיו דרוקמן
לאורך ימים ושנים טובות

לזכות
החיילת בצבאות השם
רבקה שתחי'
לרגל הולדתה בשעט"מ
כ"ג כסלו ה'תשע"ז
ולזכות הוריה
הרה"ת אברהם וזוגתו מרת
שושנה אלטע רייזל שיחיו
רוון
שיזכו לגדלה לתורה
חופה ומעשים טובים
מתוך הרחבה בגו"ר
נדפס ע"י ולזכות זקניהם
הרה"ת שלמה וזוגתו מרת
חנה מעשל שיחיו מרגולין
לאורך ימים ושנים טובות

לזכות
החתן ה' משה שיחי'
ליטוואק
והכלה רות שתחי' פלדמן
לרגל בואם בקשרי השידוכין
בשעט"מ

לזכות
החתן ה' שניאור זלמן שיחי'
רייטפורט
והכלה יהודית שתחי' יוניק
לרגל בואם בקשרי השידוכין
בשעט"מ

לזכות
החיילת בצבאות השם
חנה שתחי'
שטערנא שרה שתחי'
לרגל הולדתה בשעט"מ
חג החגים י"ט כסלו ה'תשע"ז
ולזכות הוריה
הרה"ת פנחס וזוגתו מרת
אסתר שיחיו מרטון
שלוחי כ"ק אדמו"ר
בקרית ביאליק
שיזכו לגדלן לתורה
חופה ומעשים טובים
מתוך הרחבה בגו"ר